

Den sorte Dame.

— Roman af —
M. F. Norlings.

(Fortsat.)

"Den velbaerne Hr. Dored," brummede Sir Holrop, "kommer altsaa endelig hjem igen efter ti Aars Omstalten. Vi kommer ikke synderlig godt ud af det, vi to. En hoomodig gammel Bjørn, der ikke ejer mere end et Par tusind Aars, men icke sig som en Hertug, fordi hans Stomfader har været Mundsjæl hos Edward den første! Hvad er saa det? Heller ikke andet end en Kjældermester! Men vi ere af den samme Stomme, der naar tilbage til Hephaestus."

"Hr. Dored behører sel det store hvide Hus hinsides Byen?"

"Ja, hin Sølebygning i italienst Stil, et Hus, saa holdt og fuldt af Trækond, at ingen kan holde ud at bo der. Hr. Dored lever ogsaa for det meste i Udlændet."

"Bestaa Familien af flere Medlemmer?" spurgte Linda.

Hun sviste, at Sir Holrop holdt meget af at fortælle Familiestorier. Han lunde da sidde og fortalte i Timens, og hun behovede lun af og til at henvende et Ord for at holde ham i Ande. Ganske vist følte hun ingen Interesse for Menneskers Skæbne, som vor hende aldeles ubekendte, men hun havde sin Glæde af at vide den gamle blinde Mand beskjæftiget paa en behagelig Vis. Hvor ofte han end fortalte om sin egen Familie i alle Slagted, sin Datter nævnte han aldrig.

Ogsaa nu gik Sir Holrop med stor Nedebonhed ind paa Lindas Udstyndelse. Og han soarede paa hendes Spørgsmaal:

"Ja vel. John Dored havde af sit første Egteslab en Son og en Datter. Den sidste, den aldsste af Børnene, giftede sig med min Nege Alfred Holrop og døde for nogle Aar siden. Sonnen er Officer i et Kavalleriregiment og stationeret i Udlændet. Han er ugift. Hans Fader begik den Dødsstab, efter at han længe havde levet som Ealemund, at giste sig for anden Gang, og det med en Pige, som intet ejes de og som var flere Aar yngre end hans egen Datter. Hun har flere smaa Børn, som hun dog imidlertid ikke bryder sig stort om, da hun er en elegant Modebame og fører et flort Hus."

"Saa er der vel megen Selstabellighed paa Dored-Court?" indsyded Linda.

"Ganske vist, Fruen forstaaer at faa Pengene til at rulle. Men Selstabelligheden paa Dored-Court er der ikke stort ved, May; De har intet at bestille med den Slags Festigheder, thi De er lun en gammel Mans Oplæserinde og ikke hans Kæledagge," lo den blinde haart og tært.

"Jeg har aldrig været og bliver vel heller aldrig nogens Kæledagge," sagde den unge Pige sorgmodig.

"Men De kunde dog godt not lide at være det — ikke sandt?"

"Jeg ved det ikke," svarede Linda, undertrykkende et Suf.

"Ja, ja, De hører til den Slags uashængige Naturer, som soare for sig selv og hjæmpe deres egen Kamp; De er fattig, men stolt og fuld af Selotillid. Jeg forunder, at De ikke bliver længe her. De sparer Pengen sammen, ikke?"

"Jo, Hr. Holrop, min Son."

"Og De arbejder paa Deres Uddannelse?"

"Hvor kan De vide det?" spurgte Linda overrasket.

"Jeg hører Dem tage tunge Bind, altsaa Vøger af alvorlig Indbold ned fra Neolerne og blade deri, naar De tror, at jeg sover. Min Hørelse er dobbelt saa skarp som Deres, ung Barn. Jeg ved ogsaa meget vel, at saa snart De tror, De er syværdig og kan saa presset et Vidnesbyrd ud af mig, saa vil De brede Vingerne ud og flyve ud i den vide Verden. Men jeg har nu tenkt at beholde Dem her. Opvis desfor alle disse Planer. Jeg vil tilbageholde Deres Son og slet ikke udstede Dem noget Vidnesbyrd. Glem ikke, at jeg har taget Dem uben noget Saadant."

"Jeg forsikrer Dem for, Sir, De tager fejl i Deres Formodninger! Jeg nærer intet Ønske om at tage bort her fra, jeg soler mig ganske vel her."

"Og lykkelig ogsaa!"

"Jeg tænker, Vullen er en smertefri Tilværelse, ikke sandt?"

"Ej, hvilken ung Filosof!"

"For Nesten er jeg jo fuldkommen uashængig. Uden Grænder og Venner har jeg ingen, som jeg behøver at staa til Regnskab for, jeg kan komme og gaa, hvor naat som helst jeg vil, jeg er min egen Herre og saaledes Herre over min Skæbne."

"Snak! Gaa og komme, naar De vil! Herre over Deres Skæbne! Nej, jeg er Herre over Deres Skæbne! — Ming efter Lys og sog mig saa Ordet „Lufitballon“ op i Læskilonet. Jeg skulle tage meget fejl, om ikke Horsfatteren af Kællien om Lufitlibskarten, som vi læste i Dag, er en uvidende Person."

Linda trak Voguerelsetrappen hen til Neolerne, ligesom Leed bragte Lampen ind, og klærede op til den overstehylde, hvor der stod fælten, tykke støvede Bind. Hun sogte Bindet L-M frem og tog det ud af Stolen, men det var tungere, end hun havde troet, og det faldt fra hende ned paa Gulvet.

Sir Holrop so' sammen og mumlede noget, der havde en betenklig Ligheb med en Ed.

Med mange Undstykninger ilede Linda ned at Trappen og styrte sig at løse Bogen op. Da hun gjorde dette, faldt et stort uaabnet Brev ud af Bogen. Hun betrægtede det nysgjerrigt. Brevet var adresseret til Sir Holrop, og Haandskriften var en Damens, men asbleget og næsten ulæselig. Intet Under, thi Linda fil støvet ud af London-Poststempel, at Brevet var affteret til Postvæsenet for tove Aar siden.

"Hvad bestiller De egentlig?" spurgte Sir Holrop ualmodig. "Har De endnu ikke fundet Bogen? Hvorfor kommer

De ikke her hen og læser op, i Steden for at faa det og spile Tiden."

"Jeg har ogsaa fundet noget andet, Sir Holrop," saa rede Linda efter tankomt. Et Brev til Dem, der, som det løber, har været forlagt i tove Aar."

"Hvad er det, De staar der og snakker om?" lod det tilbage i en vred Tone.

"Jeg siger lun Sandheden. Det falder et til Dem adresseret Brev med Poststempel „London 1865“ ud af Bindet. Brevet har ikke været brudt, sal blot selv. Nabobort har det været stjålet eller forlagt." Og Linda lagde Brevet i den blinde Haands.

Sir Holrop foltte paa Brevet, brød Seglet og res Domslaget i Stykket. Ud deraf faldt et tykt Ark Papir og et lille Brev.

"Hvad er det?" spurgte Oldingen, idet han med rygten de Haand rakte begge Dele til Oplæserinden. Vel en gammel Regning eller noget lignende?"

"Det lader til at være Afkrissten af et Egteskabsbevis," svarede Linda og folde Papiret ud og læste det. Ja, det er Kopien af en Vielsesattest for Eugen Delafosse og Arabella Viktorie Holrop."

Med det Skrig trykkede den blinde Hænderne mod Hovedet, derefter var der vel i godt fem Minutter saa stille i Varrelset, at man kunne høre Asten falde gennem Risten i Kasminen.

Endelig vovede Linda at spørge:

"Skal jeg læse Brevet op for Dem, Sir Holrop?"

"Ja, los det. Dog holdt, jeg ved, at det vil volde mig Smerte!" svinede Oldingen. "Jeg kan ikke mere taale at tanke paa, hvad der stætte den Gang. Hvorfor skal jeg give Saaret op paa ny? Et jeg ikke allerede ulykkelig nok, en barnløs, venneløs, gammel Mand! Kast straks Brevet i Jorden."

"Af, Sir Holrop, dette stakkels Brev har nu ventet i tove Aar paa at blive læst! Jeg tror, det er fra Deres Datter."

"Hvad ved De om min Datter?" udbrød han vred. "Hjem har slæbet? Jeg vil vide det, hvem?"

"Jeg ved lun, at Deres Datter er død, og det gjør mig indenrigt ondt for Dem, Sir Holrop," svarede Linda blidt.

"Et der nogen, der har hædt Dem om Deres Medlidshed? Jeg troede, De havde Aarsag til at anvende al Deres Medlidshed paa Dem selv!" udbrød han vred. "Kast Brevet i Jorden! Hører De?"

Denne Ordre, som oven i Klippen blev stillet af nogle heftige Slag med Stokken mod Gulvet, var alt for bestemt til, at Linda turde komme med nogen Indvending. Men hun besluttede alligevel at føre den blinde bag Lyset denne ene Gang, da hun allerede kendt ham tilstrækkelig til at vide, at det ikke vilde være lange, før han fortrod, hvad han havde gjort. Hun kastede dersor et andet Papir ind i Kasminen.

Da den knærende Lyd af det brandende Papir var fælsummel spurgte hun:

"Skal jeg nu læse op?"

Hun sat intet Svar. Da hun kastede et Blik paa Holrop, saa hun, at der løb tunge Taarer ned ad hans Kinder. Hun mumlede hen for sig:

"O, Bella, Bella, hvad have vi ikke maatte lidt ved din Stolthed og ved min! Jeg var haard og ubjærlig og du var egenindig og ubjærlig. Dersom det havde været anderledes, vilde dine Sange endnu lydt i mine Øren hver Dag, og jeg vilde være, hvad jeg aldrig mere kan blive, en Mand med en god Samvittighed.... Hvorfor lod jeg maatte dit sidste Brev forstære af Luerne? Af Stolthed, Barn! Den forudsmitte Stolthed! Og hvem lidet derunder? Ingen anden end jeg selv!

Hvorfor olsb D mig, May? Hvorfor fulbrydte De Bredens Gjerning, som en vanvittig bød Dem gjøre? Hvorfor, o, hører Breden De mit Barns Brev?"

"Jeg brændte det ikke," tilstod Linda tvænde. "Iltun denne ene Gang støffede jeg Dem. Jeg var saa sikkert paa, at det snart vilde gjøre Dem ondt, og da — brændte jeg et andet Stykke Papir i Steden for. Her har jeg endnu Bredet."

"Læs det — læs det!" stammede Oldingen med brudi Stemme og holdt Hænderne for Ansigtet.

Linda læste med fast og klar Stemme:

"London, 30. Nov. 1865.

Min dyrebare Fader!

Jeg er nu Enke. Ja Gaar døde min Mand, og selv big vil det gjøre ondt, at erfare, at han er bullet under for den britiske Næb. Ja, jeg tror, at Levingerne af Maden fra Holstensuen der hjemme vilde have været tilstrækkelig til at forlænge hans Liv eller maatte frelse det. Gud alene ved, hvad jeg har lidt, da jeg saa det hjæreste Bøsen her paa Jorden gaa til Grunde af Mangen paa det allernødvendigste, jeg, der er opvokset i Overstod. Jeg har traadt min Stolthed under Hæder for lange siden, jeg har taget. Ja, Fader, forestilledig Arabella Holrop, en Gang den stolteste Pige i Grevestababet, trygglede sine Slegtainge om Understøttelse, om Almissese. Jeg trygglede hos Onkel Isaak og hos andre, men adlydende dit Ønske, luledes alle Øre for mig og alle Øren.

Jeg har ofte strevet til dig, dit Sovar var Taushed. Jeg tabte ikke Haabet, men strev altid og altid. Dog dette er mit sidste Brev. Sværer du ikke nu, saa kommer jeg og tager ved din Ør, selv om jeg stolte tilbagelægger den lange Vej til Højs.

Dog dette Raab om Hjælp bliver sikkert ikke forgjæves. Send mig iltun en lille Sum, for at jeg kan give min Mand en ankanlig Begravelse! O, hør mig, Fader, og hav Barmhjærtighed, thi jeg er næsten vanvittig af Smerte og Næb, og jeg soler, at mit Liv ikke vil være af lang Værdighed! Det er kun mit stakkels Barn, som endnu binder mig til Livet.

Den lille er et smukt Barn. Min stakkels Eugen plejede at sige, at vi lignede hinanden, som den ene Draabe Vand den anden. Hendes Navn er May. Fader, jeg soler det, hun vil snart være en soraldress, og hvem skal hun saa ty til, om ikke til dig, hendes eget Kjæb og Blod? Jeg var en egen sindig, ulædig Datter; tilgiv mig, jeg bører mig i Støvet for dine Hæder. Gib den Almægtige maas blædgjorte

bit Hjætte. — Jeg vedlagter min Vielsesattest. Det er den sidste og maatte den højeste af alle Hymyzeller, at jeg tror det nødvigtigt at holde dig dette Bevis for Dem. Kunne du tro, din Datter Arabella — — Nej, jeg kan ikke faa min Pen til at strie det. Men min Onkel Isaacs Forhaanelse, da han smukke Døren i for mig, twinger mig til dette Forstør. Han kan maatte have troet det, thi han er selv et stort Meianste, men du — o Fader, du, Kunne du tro det? —

Eugen var fattig, men dette var hans eneste Fejl, dersom det var været brudt, sal blot selv. Nabobort har det været stjålet eller forlagt. — Og Linda lagde Brevet i den blinde Haands.

Sir Holrop foltte paa Brevet, brød Seglet og res Domslaget i Stykket. Ud deraf faldt et tykt Ark Papir og et lille Brev.

"Hvad er det?" spurgte Oldingen, idet han med rygten de Haand rakte begge Dele til Oplæserinden. Vel en gammel Regning eller noget lignende?"

"Det lader til at være Afkrissten af et Egteskabsbevis," svarede Linda og folde Papiret ud og læste det. Ja, det er Kopien af en Vielsesattest for Eugen Delafosse og Arabella Viktorie Holrop."

Med det Skrig trykkede den blinde Hænderne mod Hovedet, derefter var der vel i godt fem Minutter saa stille i Varrelset, at man kunne høre Asten falde gennem Risten i Kasminen.

Arabella.

P. S. Vis ikke dette Brev til nogen, og for altting ikke til Stykket. Skulde du desværest ikke få det gjøre dig ondt! Hvorledes er det gaaet til, at dette Brev er blevet forlagt? Alt vilde være blevet anderledes, hvis Brevet var kommet i mine Hænder! Men for 20 Aar siden var mit Hjærté forhærdet! Vilde jeg ogsaa have tilgivet hende?

Til ulykkelige Datter,

Linda havde læst de sidste Ord af dette fortvilede Brev. Det blev stille i Varrelset. Denne Stilhed afskæres kun af den gamle Mans sagde Husken.

"Det er den dødes Stemme!" stammede han efter en Stunds Fortsættelse. "Hvor hun har tolst sandt: 'Naar jeg er død, vil det gjøre dig ondt!' Hvorledes er det gaaet til, at dette Brev er blevet forlagt? Alt vilde være blevet anderledes, hvis Brevet var dømt i Arv til den unge Hr. Dored og hendes Hjælper?"

Linda havde læst de sidste Ord af dette fortvilede Brev. Det blev stille i Varrelset. Denne Stilhed afskæres kun af den gamle Mans sagde Husken.

"Det er den dødes Stemme!" stammede han efter en Stunds Fortsættelse. "Hvor hun har tolst sandt: 'Naar jeg er død, vil det gjøre dig ondt!' Hvorledes er det gaaet til, at dette Brev er blevet forlagt? Alt vilde være blevet anderledes, hvis Brevet var dømt i Arv til den unge Hr. Dored og hendes Hjælper?"

"Hvad ved De om min Datter?" udbrød han vred. "Hjem har slæbet? Jeg vil vide det, hvem?"

"Jeg ved lun, at Deres Datter er død, og det gjør mig indenrigt ondt for Dem, Sir Holrop," svarede Linda blidt.

"Hvad ved De om min Datter?" spurgte Oldingen.

"Det lader til at være Afkrissten af et Egteskabsbevis," svarede Linda og folde Papiret ud og læste det. Ja, det er Kopien af en Vielsesattest for Eugen Delafosse og Arabella Viktorie Holrop."

"Hvad ved De om min Datter?" udbrød han vred. "Hjem har slæbet? Jeg vil vide det, hvem?"

"Det lader til at være Afkrissten af et Egteskabsbevis," svarede Linda og folde Papiret ud og læste det. Ja, det er Kopien af en Vielsesattest for Eugen Delafosse og Arabella Viktorie Holrop."

"Hvad ved De om min Datter?" udbrød han vred. "Hjem har slæbet? Jeg vil vide det, hvem?"

"Det lader til at være Afkrissten af et Egteskabsbevis," svarede Linda og folde Papiret ud og læste det. Ja, det er Kopien af en Vielsesattest for Eugen Delafosse og Arabella Viktorie Holrop."

"Hvad ved De om min Datter?" udbrød han vred. "Hjem har slæbet? Jeg vil vide det, hvem?"

"Det lader til at være Afkrissten af et Egteskabsbevis," svarede Linda og folde Papiret ud og læste det. Ja, det er Kopien af en Vielsesattest for Eugen Delafosse og Arabella Viktorie Holrop."

"Hvad ved De om min Datter?" udbrød han vred. "Hjem har slæbet? Jeg vil vide det, hvem?"

"Det lader til at være Afkrissten af et Egteskabsbevis," svarede Linda og folde Papiret ud og læste det. Ja, det er Kopien af en Vielsesattest for Eugen Delafosse og Arabella Viktorie Holrop."

"Hvad ved De om min Datter?" udbrød han vred. "Hjem har slæbet? Jeg vil vide det, hvem?"

"Det lader til at være Afkrissten af et Egteskabsbevis," svarede Linda og folde Papiret ud og læ